

P6_TA(2008)0055

Traktat z Lizbony

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie Traktatu z Lizbony (2007/2286(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską zmieniony Jednolitym Aktem Europejskim i Traktatami z Maastricht, Amsterdamu i Nicei,
- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2007 r.¹,
- uwzględniając deklarację z Laeken z dnia 15 grudnia 2001 r. w sprawie przyszłości Europy,
- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy, podpisany w Rzymie dnia 29 października 2004 r.,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie planu działań dotyczącego kontynuacji procesu konstytucyjnego w Unii Europejskiej² oraz rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie zwołania konferencji międzyrządowej³,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Budżetowej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0013/2008),

a także mając na uwadze, co następuje:

- A. ostatnie 50 lat rozwoju Unii Europejskiej były kluczowe dla ustanowienia obszaru pokoju i stabilizacji na kontynencie uprzednio targanym wojną, dla skonsolidowania demokracji, wolności i praw obywateli, dla podniesienia dobrobytu, solidarności i dostatku poprzez stworzenie największego jednolitego rynku na świecie o wspólnych przepisach w zakresie norm socjalnych, ochrony środowiska i konsumentów, a także w zakresie uczciwej konkurencji, wyposażonego w unię gospodarczą i walutową, dla umożliwienia państwom członkowskim wspólnego rozwiązywania problemów wykraczających poza granice krajowe, zwłaszcza w zakresie środowiska naturalnego, oraz dla wzmocnienia głosu Europy w sprawach światowych,

¹ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, str. 1.

² Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0234.

³ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0328.

- B. istnieje uznana potrzeba zreformowania i wzmocnienia struktur Unii w celu zintegrowania tych osiągnięć oraz poprawienia zdolności Unii złożonej z dwudziestu siedmiu, a potencjalnie i większej ilości państw członkowskich do skutecznego funkcjonowania w sposób umożliwiający wychodzenie naprzeciw nowym wyzwaniom oraz poddanie się większej demokratycznej odpowiedzialności,
- C. potrzeba ta leży u źródeł kolejnych reform, które - począwszy od Traktatu z Maastricht, który zaznaczył zmianę w europejskiej integracji, prowadząc do powstania unii gospodarczej i walutowej oraz przejścia od zasadniczo gospodarczej wspólnoty do unii politycznej - stanowiły próbę osadzenia struktur instytucjonalnych Unii i doprowadziły do deklaracji z Laeken, otwierającej drogę innemu procesowi reform - opartemu na metodzie z udziałem konwentu, a już nie wyłącznie na konferencjach międzyrządowych,
- D. Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy został przygotowany przez Konwent złożony z dwóch przedstawicieli wszystkich parlamentów krajowych, szesnastu posłów do PE, dwóch przedstawicieli Komisji oraz z jednego przedstawiciela każdego z rządów krajowych, a zgromadzenie to przygotowało projekt tekstu w jawnych obradach, uzyskując porozumienie, które pozostało zasadniczo niezmienione aż do konferencji międzyrządowej w 2004 r., Traktat z Lizbony zaś, rezygnując z niektórych cech konstytucji, jest wynikiem prac bardziej tradycyjną metodą międzyrządową, jednak przy pełnym udziale trzech przedstawicieli z Parlamentu Europejskiego,
- E. wcześniej podjęte wysiłki zmierzające do reformowania Unii poprzez zastąpienie traktatów jedną Konstytucją poparła ogromna większość wybranych przedstawicieli obywateli europejskich do Parlamentu Europejskiego¹, a konstytucję ratyfikowało 2/3 państw członkowskich, lecz odrzuciły dwa (Francja i Królestwo Niderlandów), zaś po okresie refleksji, w czasie którego stało się jasne, że nie da się uzyskać koniecznego poparcia wszystkich państw członkowskich, zrezygnowano z tego podejścia na rzecz zmieniania istniejących już traktatów,
- F. owa zmiana metody i procesu, przy zachowaniu w nowej formie wielu praktycznych dostosowań przewidzianych dla struktury instytucjonalnej Unii, oznaczała obniżenie ambicji i zrezygnowanie z kilku cech konstytucji, odłożenie wejścia w życie niektórych z jej nowych mechanizmów oraz włączenie do traktatów specyficznych rozwiązań charakterystycznych dla różnych państw członkowskich,
- G. zgoda na Traktat każdego pojedynczego rządu krajowego w Unii pokazuje, że wszystkie wybrane rządy państw członkowskich uważają, że kompromis ten jest podstawą, na której pragną opierać swą współpracę w przyszłości, i będzie wymagać od każdego z nich wykazania się maksymalnym politycznym zaangażowaniem, by zapewnić jego ratyfikację do dnia 1 stycznia 2009 r.,
- H. konieczne jest, aby nowy Traktat z Lizbony został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie do końca 2008 r., aby umożliwić obywatelom uczestnictwo w wyborach w 2009 r. w pełnej świadomości nowych ram instytucjonalnych Unii,

Korzystny krok dla przyszłości Unii

¹ Przy 500 głosach „za”, 137 „przeciw” i 40 wstrzymujących się (rezolucja z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy - sprawozdanie Corbetta/Méndeza de Vigo, Dz.U. C 247 E z 6.10.2005, str. 88).

1. stwierdza, że postrzegany całościowo, Traktat z Lizbony wyraźnie poprawia istniejące traktaty, wnosząc więcej demokratycznej odpowiedzialności do Unii i konsolidując proces podejmowania decyzji (poprzez wzmocnienie ról Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych), wzmacniając prawa obywateli europejskich w stosunku do Unii oraz poprawiając skuteczne funkcjonowanie instytucji unijnych;

Większa demokratyczna odpowiedzialność

2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wzmocniona zostanie demokratyczna odpowiedzialność oraz uprawnienia w zakresie podejmowania decyzji, co umożliwi obywatelom uzyskanie większej kontroli nad działaniami Unii, zwłaszcza dzięki następującym usprawnieniom:
 - a) przyjęcie całej legislacji Unii Europejskiej podlegać będzie kontroli parlamentarnej, jaka nie istnieje w żadnej ponadnarodowej lub międzynarodowej strukturze:
 - cała legislacja Unii Europejskiej, z paroma wyjątkami, podlegać będzie podwójnemu zatwierdzeniu - na równych prawach - przez Radę (złożoną z ministrów rządów krajowych, odpowiedzialnych przed swymi parlamentami) oraz przez Parlament Europejski (złożony z bezpośrednio wybranych posłów);
 - wzmocniona zostanie już wcześniej istniejąca kontrola nad całą legislacją Unii, pełniona przez parlamenty krajowe, wraz z otrzymywaniem przez nie całości europejskich wniosków legislacyjnych na tyle wcześniej, by poddać je pod dyskusję ze swymi ministrami, zanim Rada przyjmie na ich temat stanowisko, dzięki czemu uzyskają one prawo sprzeciwu wobec danego wniosku, jeśli uznają, że nie przestrzega się w nim zasady pomocniczości;
 - b) Przewodniczący Komisji będzie wybierany przez Parlament Europejski na wniosek Rady Europejskiej uwzględniając wybory do Parlamentu Europejskiego;
 - c) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa będzie mianowany zarówno przez Radę Europejską, jak i przez Przewodniczącego Komisji oraz, jako członek Komisji musi podlegać tej samej procedurze inwestytury w Parlamencie, jakiej podlega każdy inny komisarz. Jako wiceprzewodniczący Komisji Wysoki Przedstawiciel będzie musiał podlegać tym samym procedurom powoływania oraz sprawowania urzędu co każdy inny komisarz;
 - d) stworzona została nowa, uproszczona i bardziej demokratyczna procedura budżetowa wymagająca tylko jednego czytania; zniesiono rozróżnienie między wydatkami obowiązkowymi i nieobowiązkowymi gwarantując w ten sposób pełną równość między Parlamentem a Radą w zakresie zatwierdzania całości budżetu rocznego; Parlamentowi przyznano również prawo zgody na prawnie wiążące wieloletnie ramy finansowe;
 - e) demokratyczna kontrola w stosunku do korzystania przez Komisję z przekazanych jej uprawnień legislacyjnych zostanie wzmocniona poprzez nowy system nadzoru sprawowanego przez Parlament Europejski i Radę, który umożliwi obu instytucjom odwołanie decyzji Komisji i prawo do cofnięcia przekazania tych uprawnień;
 - f) wymagana będzie zgoda Parlamentu Europejskiego na przyjęcie szeregu umów międzyinstytucjonalnych podpisywanych przez Unię, w tym umów związanych z dziedzinami, które podlegają zwykłej procedurze legislacyjnej w wewnętrznym

obszarze Unii;

- g) dyskutując lub głosując nad projektami aktów legislacyjnych, Rada odbywać będzie publiczne posiedzenia, umożliwiając w ten sposób obywatelom śledzenie działań ich rządów krajowych w Radzie;
- h) agencje, zwłaszcza Europol i Eurojust, zostaną poddane większej kontroli demokratycznej;
- i) Komitet Regionów uzyska prawo wnoszenia spraw do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, okres sprawowania mandatu przez jego członków zostanie przedłużony do pięciu lat, zaś jego stosunki z Parlamentem Europejskim będą określone w bardziej precyzyjny sposób;
- j) procedura zmiany traktatów stanie się w przyszłości bardziej otwarta i demokratyczna, gdyż Parlament Europejski również uzyska uprawnienie do wnoszenia wniosków w tym zakresie; kontrola jakiegokolwiek proponowanej zmiany będzie prowadzona przez konwent, w którego skład wejdą przedstawiciele parlamentów krajowych i Parlamentu Europejskiego, chyba że Parlament uzna, że nie jest to konieczne, natomiast dla wprowadzania zmian do pewnych postanowień traktatu w drodze jednogłośnej decyzji, za zgodą parlamentów krajowych zatwierdzono nowe, uproszczone procedury przeglądu;

Podkreślenie wartości, wzmocnienie praw obywateli, poprawa przejrzystości

- 3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prawa obywateli zostaną wzmocnione w wyniku następujących usprawnień:
 - a) Karta Praw Podstawowych UE, zestawiająca wszystkie aktualne prawa obywatelskie, polityczne, gospodarcze i społeczne, stanie się prawnie wiążąca; da ona obywatelom Unii bezpieczeństwo prawne, gwarantując, że wszystkie przepisy prawa UE i wszelkie działania podejmowane przez instytucje UE lub oparte na prawie UE będą musiały odpowiadać zawartym w niej normom przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości;
 - b) Unia ma ubiegać się o przystąpienie do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, co sprawi, że sama podlegać będzie takiej samej zewnętrznej ocenie w zakresie obowiązku przestrzegania praw obywateli, jakiej podlegają jej państwa członkowskie;
 - c) nowe postanowienia ułatwią udział w debatach nad Unią obywateli oraz stowarzyszeń reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, w oparciu o ich duży wkład w przygotowanie traktatu; zachęcać się będzie do dialogu z partnerami społecznymi oraz do dialogu między kościołami, społecznościami religijnymi i niewyznaniowymi;
 - d) wprowadzenie inicjatywy obywateli UE umożliwi obywatelom składanie wniosków w kwestiach, co do których uważają, że akt wspólnotowy jest „niezbędny w celu wykonania traktatów”;
 - e) wzmocniona zostanie ochrona prawna obywateli, jurysdykcja Trybunału Sprawiedliwości zostanie rozszerzona na kwestie związane z obszarem wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz na akty prawne Rady Europejskiej,

Europejskiego Banku Centralnego i organów Unii, a jednocześnie przewidziano ułatwienie osobom fizycznym i prawnym dostępu do procedur sądowych;

4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Traktat określa w bardziej precyzyjny i wyraźny sposób wspólne dla wszystkich państw członkowskich wartości, na których opiera się Unia, a także cele Unii oraz zasady regulujące jej działanie oraz stosunki z państwami członkowskimi:
 - a) w przejrzysty sposób określa się kompetencje Unii wobec państw członkowskich w oparciu o zasadę, że wszystkie kompetencje niepowierzone Unii na mocy traktatów należą do państw członkowskich;
 - b) zostanie położony większy nacisk na dziedziny polityki, z których obywatele czerpią widome korzyści: nowe postanowienia o zastosowaniu ogólnym, dotyczące propagowania wysokiego poziomu zatrudnienia, zagwarantowania odpowiedniej ochrony socjalnej, walki z marginalizacją społeczną, wysokiego poziomu wykształcenia, oświaty i zdrowia, eliminowania wszelkich form dyskryminacji oraz propagowania równości kobiet i mężczyzn; nowe postanowienia pogłębiają promowanie trwałego rozwoju oraz ochronę środowiska naturalnego, w tym zwalczania zmian klimatycznych, oraz poszanowanie usług użyteczności publicznej; na nowo zostaje potwierdzona wartość spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej jako celu Unii;
 - c) zniknie powód do mylenia „Wspólnoty Europejskiej” z „Unią Europejską”, gdyż Unia Europejska staje się jednolitym podmiotem prawnym i strukturą prawną;
 - d) klauzula solidarności między państwami członkowskimi pozwala obywatelom oczekiwać pomocy od wszystkich członków Unii w przypadku ataku terrorystycznego, klęski żywiołowej lub klęski wywołanej przez człowieka;
 - e) potwierdza to specyfikę instytucjonalnej organizacji Unii, której państwa członkowskie powierzają pewne kompetencje, uznając, że w lepszy sposób się z nich korzysta za sprawą wspólnych mechanizmów, udzielając jednocześnie - dla rozwiania jakichkolwiek wątpliwości - wystarczających gwarancji, że Unia nie stanie się scentralizowanym, wszechmocnym superpaństwem, takich jak:
 - obowiązek poszanowania tożsamości narodowej państw członkowskich, nierozzerwalnie związanej z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, w tym w odniesieniu do samorządu lokalnego i regionalnego, jak również podstawowe funkcje państwa, w tym mające na celu zapewnienie jego integralności terytorialnej, utrzymanie porządku publicznego oraz ochronę bezpieczeństwa narodowego;
 - zasada kompetencji powierzonych (dzięki którym Unii jest właściwa tylko w tych dziedzinach, w których państwa członkowskie udzieliły jej kompetencji), pomocniczości i proporcjonalności;
 - udział samych państw członkowskich w systemie decyzyjnym Unii oraz w przyjmowaniu w nim jakichkolwiek zmian;
 - uznanie prawa do wystąpienia z Unii wszystkich państw członkowskich, które by sobie tego życzyły;

Większa skuteczność

5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowy Traktat wzmocni zdolność instytucji Unii do skuteczniejszego wypełniania swych zadań, zwłaszcza dzięki:
 - a) istotnemu zwiększeniu liczby obszarów, w których rządy podczas spotkań Rady będą podejmować decyzje kwalifikowaną większością głosów, a nie jednogłośnie, umożliwiając Unii złożonej z 27 państw członkowskich działania w większej liczbie obszarów i uniknięcie blokowania prawem weta;
 - b) ułatwieniu podejmowania decyzji w Radzie za sprawą nowego systemu głosowania podwójną większością;
 - c) Rada Europejska stanie się pełnoprawną instytucją Unii europejskiej, a jej sześciomiesięczna rotacja prezydencji zostanie zastąpiona funkcją przewodniczącego wybieranego spośród jej członków na okres dwu i pół roku, umożliwiając w ten sposób spójniejsze przygotowanie i ciągłość jej prac;
 - d) zmniejszeniu od 2014 r. liczby członków Komisji do odpowiadającej 2/3 państw członkowskich, zwiększając w ten sposób możliwości działania Komisji i jeszcze wyraźniej zaznaczając, że członkowie Komisji są przedstawicielami interesu europejskiego, a nie swoich własnych krajów, podczas gdy system rotacji będzie nadal zapewniał równy udział wszystkich państw członkowskich;
 - e) widoczności Unii i jej zdolność do odgrywania roli na arenie światowej zostanie znacznie zwiększona:
 - Wysoki Przedstawiciel ds. WPZiB Unii i Komisarz ds. Stosunków Zewnętrznych - dwa stanowiska prowadzące do ząębienia się obowiązków i zamieszania - zastąpieni zostaną przez wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, który będzie przewodniczył Radzie Spraw Zagranicznych i będzie mógł wypowiadać się w imieniu Unii w sprawach, w których osiągnie ona jednolite stanowisko, zapewniając w ten sposób większą spójność działaniom zewnętrznym Unii,
 - funkcjonować będzie jednolita służba ds. działań zewnętrznych, złożona z urzędników służb Komisji i Rady oraz służb dyplomacji krajowych, która ustanawiana może być przez Radę wyłącznie za zgodą Komisji i po zasięgnięciu opinii Parlamentu; ta służba ds. działań zewnętrznych kierowana będzie przez wiceprzewodniczącego Komisji lub Wysokiego Przedstawiciela, powinna ona działać przy Komisji, a jej zadaniem jest zapewnienie większej spójności rozwoju i realizacji polityki zagranicznej Unii;
 - wzmocniona zostanie zdolność Unii do budowania wspólnych struktur w dziedzinie bezpieczeństwa i polityki obronnej, między innymi poprzez włączenie klauzuli przewidującej wspólną pomoc i wsparcie w przypadku ataku zbrojnego, tym samym wzmocnione zostanie poczucie bezpieczeństwa obywateli, zapewniając przy tym konieczną elastyczność w celu wyjścia naprzeciw różnym podejściom państw członkowskich w tej materii;
 - f) wprowadzone zostanie jaśniejsze rozróżnienie między instrumentami legislacyjnymi, a

wykonawczymi, zaś nowa definicja procedury delegowania umożliwi uproszczenie i usprawnienie legislacji Unii;

- g) porzucona zostanie struktura filarów, co wprowadzi jedność działań w różnych obszarach działalności Unii o uproszczonych mechanizmach i instrumentach, choć specyficzny charakter polityki zewnętrznej i bezpieczeństwa wiąże się z wykorzystaniem szczególnych procedur w tym obszarze;
- h) działania w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości będą miały ambitniejsze cele i skuteczniejsze procedury, nie odwołując się już do odrębnych instrumentów i procedur międzyrządowych; poza tym zostaną one poddane kontroli sądowej, stanowiąc tym samym wyraźną obietnicę osiągnięcia postępu w zakresie wymiaru sprawiedliwości, bezpieczeństwa i imigracji;
- i) cele i kompetencje Unii w obszarach zmian klimatycznych, praw dzieci, europejskiej polityki sąsiedztwa, pomocy humanitarnej, energii (w tym odwołanie w traktacie do solidarności w tej dziedzinie pomiędzy państwami członkowskimi), przestrzeni, badań, turystyki, sportu, zdrowia publicznego i obrony cywilnej zostaną jaśniej zdefiniowane; uznano, iż wspólna polityka handlowa podlega wyłącznej kompetencji Unii;
- j) dla szeregu innych spraw możliwe będzie zastosowanie skuteczniejszych metod podejmowania decyzji, jak tylko pojawi się ku temu wola polityczna;
- k) przewidziano większy margines elastycznych uzgodnień w przypadku, gdyby nie wszystkie państwa członkowskie wykazywały wolę lub były w stanie kontynuować pewne obszary polityki jednocześnie;

Powody do niepokoju

6. jest świadomy powszechnego ubolewania, iż w wyniku referendum we Francji i Królestwie Niderlandów w celu zabezpieczenia nowego porozumienia między 27 państwami członkowskimi konieczne było:
 - porzucenie podejścia konstytucyjnego oraz pewnych jego cech, jak pojęcie, zgodnie z którym kształt Unii jest zgodny z wolą jej obywateli i państw członkowskich, jednolity i usystematyzowany tekst, bardziej przejrzysta terminologia określająca instrumenty legislacyjne, odzwierciedlenie w traktacie flagi i hymnu i użycie tytułu „ministra spraw zagranicznych” w miejsce „Wysokiego Przedstawiciela”;
 - odłożenie wdrożenia ważnych elementów nowego Traktatu, jak wejście w życie nowego systemu głosowania w Radzie, (któremu towarzyszą specjalne postanowienia dotyczące odłożenia głosowania, znane jako „kompromis z Ioanniny”), oraz dodanie mechanizmów restrykcyjnych, jak „hamulce bezpieczeństwa” w przypadku zwykłej procedury legislacyjnej w niektórych obszarach kompetencji;
 - wcielenie do Traktatu specyficznych rozwiązań dla poszczególnych państw członkowskich, takich jak rozszerzenie uzgodnień „opt-in” dla dwóch państw członkowskich w zakresie współpracy policyjnej i prawa karnego, protokół ograniczający wpływ Karty na przepisy prawa krajowego dwóch państw członkowskich oraz dodatkowe miejsce w PE przyznane jednemu państwu członkowskiemu w wyniku odstąpienia od zasady degresywnej proporcjonalności;

- zmodyfikowanie brzmienia kilkunastu fragmentów Traktatu lub protokołów i deklaracji do niego załączonych, co wprowadziło nieuzasadnioną zmianę jego wydźwięku na negatywny, z którego emanuje nieufność wobec Unii i jej instytucji, i który wysłał nieodpowiedni sygnał opinii publicznej;

Wnioski

7. popiera Traktat i podkreśla potrzebę doprowadzenia do jego ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie Unii w odpowiednim czasie, tak aby wszedł on w życie w dniu 1 stycznia 2009 r.;
8. wierzy, że Traktat z Lizbony dostarczy stabilnych ram, które umożliwią dalszy rozwój Unii w przyszłości;
9. jest świadomy, że traktat reformujący jest bez wątpienia mniej przejrzysty i zrozumiały niż skodyfikowany traktat oraz domaga się natychmiastowej publikacji skonsolidowanych traktatów w formie zmienionej Traktatem z Lizbony, które dostarczą obywatelom jaśniejszego tekstu podstawowego aktu Unii;
10. ponawia swój apel, by dołożono wszelkich starań - zarówno ze strony instytucji UE, jak i krajowych organów zgodnie z zasadą rzetelnej współpracy - by w jasny i obiektywny sposób poinformować europejskich obywateli o treści Traktatu;
11. zobowiązuje komisję przedmiotowo właściwą do przygotowania koniecznych zmian do swego Regulaminu oraz do oceniania potrzeby podejmowania dalszych środków wykonawczych;

o

o o

12. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz sprawozdania Komisji Spraw Konstytucyjnych, parlamentom krajowym państw członkowskich, Radzie, Komisji oraz byłym członkom Konwentu w sprawie Przyszłości Europy, oraz do zapewnienia tego, że służby Parlamentu, w tym jego biura informacyjne, będą udzielać obszernych informacji o stanowisku Parlamentu w sprawie Traktatu.